

УЕСТЪН МАРТИР МАЛКА РАЗХОДКА

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1972

chitanka.info

Преди известно време ме поканиха да прекарам няколко дни в една ферма в Бсекс и тъй като бях моряк, с радост реших да се възползвам от възможността и да открия най-после колко истина се крие зад неясната поговорка „Кой е луд да продаде фермата си, за да тръпне по море?“ — израз, който често бях чувал да мърморят стари морски вълци, отвратени за миг от проклетията на природната стихия, сред чиято безмилостна прегръдка бяха избрали да работят и живеят. Разбира се, въображението ми беше създавало много образи на ферми и на живота в тях, но фермата в Есекс, когато най-сетне я намерих, се оказа различна от всичко, което си бях представил.

Уикли Уик, или Уикили Уик, както я наричаха местните жители, беше не по-малко чудата от името си. Издигаше се подобно на остров сред самотна шир от печални мочурища, оцветени от ведрата вечерна светлина в меки, приспивни багри, огласяни от плачевните писъци на птици. Около къщата открих ров, истински крепостен ров, в който плуваха патици; диви патици при това, защото до една отлетяха, когато приближих и минах по нещо, което на времето е било истински подвижен мост, под закръглена саксонска арка и се озовах в зала, застлана с камък. В залата имаше открито огнище, не по-малко от десет квадратни фута, а на една от стените, залепена като огромно лястовиче гнездо, се издваше галерия за трубадури!

Сега ми се струва, че във всички тези неща може би няма нищо необикновено, но за човек като мене, чиито нозе едва бяха докосвали родните улици, който рядко бе стъпвал по родната земя, ровът и галерията за певци тогава изглеждаха не на място и не от това време, сякаш се бях върнал седем-осемстотин години назад. Малко по-рано през същия ден бях прекъснал пътуването си в старинното британско селце Сейнт Осит и там бях изпил чаша от нещо, което, както ме увериха, било „истинското старо питие“, така че се усъмних да не би непознатата силна напитка...

Но тъкмо тогава се появи моят домакин и аз разбрах, колкото и невероятно да изглеждаше, че не съм нито пиан, нито сънувам, а съм просто пътник, загубил се из Англия, където — това го усетих още тогава — би могло да ми се случи всичко. И добре, че реших да приема подобна нагласа на съзнанието от самото начало, защото скоро разбрах, че другите гости са известни членове на една прославена театрална трупа, които си почиват след успешно изигран спектакъл,

заедно с един благородник от лоното на стария императорски двор в Пекин — горд, жълт и аристократичен, на име мистър Ван Пинг. Разбира се, ако човек е късметлия, би могъл да се запознае с подобни личности, без това да му се стори необикновено. Но все пак е една ферма в Есекс! Както и да е, заварих ги там; и същата вечер един пиратски екипаж заедно с пленника китаец започна шумно пиршество, като печеше месо на големия огън в огнището на залата. Мистър Ван Пинг не пожела да се маскира, но аз имах прекрасен пурпурен поясък и истинска къса сабя, изровена преди много време от рова, където според мен ги е захвърлил някой забързан контрабандист. Тук искам да кажа, че говежди пържоли, нависени на въже и въртени бавно пред огъня, са възхитителни; но въпреки това се изненадах от факта, че подобен метод на готвене е все още на мода в Англия.

Когато пирът свърши, нашите пленнички пяха и танцуваха, а Дамата с прекрасния глас нашепваше напевно от полумрака на галерията сътворените от поета Мейзфилд стихове за корабите, за морето и за хората, които плуваха по него, докато в гърлото ми заседна някаква бучка, която не можех да преглътна. Беше нощ от ония, които несвикналият с подобни приятни неща моряк завинаги запазва в паметта си; и тъй накрая, с подобни мисли в главата аз закуцах, уморен, но много щастлив, към леглото. Куцах, защото Дамата, която танцува, беше превързала пиратския ми крак и беше изрисувала по него с червило за устни една страхотна рана; разбира се, дължен бях да куцам.

На следващата сутрин ме събуди светлината и когато погледнах пред прозореца към мочурищата, видях червеникавокафяво платно да се плъзга тържествено през полята. Платно и мачта върху корпус, който не можех да видя, се плъзгаха през гюлето, далеч от всякакво море — това беше загадка, която ме заинтригува; но не се изненадах, защото навреме си спомних, че съм в Англия, където всичко може да се случи; и така, слязох долу (стълбите бяха от солиден дъб и не скърцаха) за закуската.

После Дамата, която танцува, благородникът от Пекин и аз се заехме да разкрием тайната на това реещо се побъркано платно. Вървахме по пружинираща почва, от която пръскаше кал при всяка стъпка, през буйна трева и сред ята от калугерици. Не зная защо, но те не харесаха нашия китаец. Предавам само фактите — не се и опитвам

да обяснявам странните неща, които ми се случиха през този ден. Все пак всеки англичанин вероятно ще разбере това и без догадките на един озадачен странник в тази невероятна страна.

Побягнахме от разгневените калугерици, докато внезапно ни спря нещо, което зейна пред краката ни и зяпна към нас. Беше от ония вдлъбнатини, които във всяка нормална страна бих нарекъл дере, дол или пороище; но това нещо, кръвен родственик на трите, имаше стръмни брегове от най-калната кал, която някога съм виждал. Беше маслинобелезникава на цвят и си помислих за нездравословните потоци по западния бряг, подуших и се заоглеждах за крокодили, и се ослушах. Но очевидно нямаше комари и ние продължихме предпазливо надолу по течението на, както ми се стори, най-криволичещата рекичка в света.

Изглежда бързо съм се приспособил, защото не се изненадах кой знае колко, когато съзряхме яхтата. Заобиколихме хилядната извивка на този невероятен ров, отводнителен канал или дере и тогава едно нещо, което бях взел за стълб на брега, изведнъж се превърна в мачтата на малка черна яхта, която плуваше в плитка струйка мръсна вода по дъното на този невероятен кален процеп. Все едно да откриеш ненадейно някаква спретната бригантина да дреме в дъното на дупка сред пясъците на Сахара. Но аз запазих самообладание и след някое време викнах към кораба, а в отговор от люка на каютата се подаде едно лице и ни се усмихна. Беше приветствена и доброжелателна усмивка, без следа на учудване или присмех. А това наистина бе изненадващо. Защото ние, тримата странници, явили се внезапно неведомо от къде, трябва да сме изглеждали, казано най-меко, странно. Дамата, която танцува, носеше кървавочервена кърпа на хубавата си глава, зелен като пролетни върбови пъпки пуловер и красив виолетовосин брич. На пръв поглед благородникът от Пекин създава впечатлението, че е нещо като лъв-играчка. Има прекрасна грива и опашка като същинска жълта хризантема, а когато е в добро настроение, както тогава, държи я вирната нагоре. Очите му са доста изпъкнали, а коремът му, поради прекалено късите крака, беше изкалян. Що се отнася до мен, независимо в какви дрехи се обличам, неизбежно предизвиквам силен присмех у всеки, който ме види.

Такива бяхме ние, но нашият нов приятел вместо да призове своите богове за свидетели на изумлението си, само рече:

— Добро утро. Ще се качите ли на борда?

Погледнах Дамата, която танцува, и от играещите в очите ѝ светлинни разбрах, че душата ѝ жадува незабавно да се впусне в това приключение. После огледах двадесетината фута стръмна, бездънна кал, която лежеше между нея и сърдечния ѝ копнеж, и се опитах да измисля начин как да се прекоси. Отказах се. Тогава, и не за последен път през този ден, нашият приятел ни показва, че не е от хората, които се предават лесно.

— О, всичко е наред — извика той. — Ще ви хвърля края на фалина на лодката и лесно ще я издърпате до вас. После ще се качите в нея, нали разбирате, ще я побутнете с веслото и тя ще се изпързала надолу като шейна.

Изпълнихме тия неща и стана тъй, както каза, с изключение на побутването с веслото, което беше напълно излишно. Всъщност открих, че трябва да задържам лодката с все сила, за да не се плъзне надолу с двамата си пътника, преди да съм успял да се кача в нея. Но съумях да го сторя — хвърлих се през глава като от пристан и шейната тръгна. Виждали ли сте някога майстор на спорта да лети надолу по Креста рън, проснат по корем, а краката му да се размахват от течението? Такава картинка представлявах и аз; дори се опитвах да управлявам с крака, докато лодката хвърчеше по плъзгавия бряг право към борда на своя родител. Зарових десния крак чак до коляното в калта; но всичко беше безполезно — лодката отказваше да се подчинява и завърши полета, като се тресна в яхтата точно между борда и ватерлинията и почти в средата ѝ. Раздаде се пукот, който непогрешимо показва, че някъде нещо е подскочило. Дамата, която танцува, извика уплашено, а пък аз назовах пъкъла с друго име; благородникът от Пекин също не остана безгласен. Но нашият невъзмутим приятел само подхвърли:

— Много добре! Прекрасно се справихте. Лодката се е поогънала малко, но ще върши работа. Ако съм на ваше място, ще потопя крака си в потока и ще го поизмия; а след това, ако желаете, ще вдигнем платната и ще се поразходим.

Не бях наясно как Джордж (защото той ни увери, че така се наричал) смята да плува с платна из това криволическо дере, но скоро започнах да разбирам, че у него се криеше много повече, отколкото се виждаше на пръв поглед.

— Ще трябва да се спуснем по течението с кърмата напред — заяви той, — докато намерим уширение, за да обърнем, тъй че ако вие вдигнете котвата, аз ще я изтласкам с пръта.

Морякът изпълнява всяка заповед, без да задава въпроси, затова издърпах веригата; и макар да беше дълга само един клафтер, довлече толкова кал, че цялата предна палуба се покри с гъста лигава каша.

— Не се тревожете — подхвърли Джордж. — Сама ще се измие, като излезем на открито. Бихте ли бутали с пръта на триъгълното платно? Ако не побързаме, може да заседнем на плитчината. Тогава вече ще се подредим!

Двадесет и пет години по море не са най-добрата тренировка за бутане с прът през калта на Есекс. На теория това е нещо просто. Поставяш пръта на дъното и буташ лодката напред. На практика буташ и прътът потъва дълбоко в калта, а когато се мъчиш да го извадиш, той дърпа лодката назад. Когато с всички сили се мъчиш да буташ една лодка напред, направо е отчайващо — не, влудяващо е да откриеш, че колкото повече се стараеш, толкова повече я изтласкваш в обратна посока. А когато някой проклет син на небесна и жълта кучка упорито ти се мотае в краката, въобразявайки си, че помага да отблъснеш някакви митични нападатели... Е, просто го ритваш силно (той пък остава крайно изненадан), но това успокоява вбесения ти дух и кара Дамата, която танцува, да се изсмее — а това винаги си струва труда. Тогава направих нещо, което трябваше да направя още отначало. Започнах да наблюдавам Джордж и открих, че съвсем лесно постига неща, за които се изисква невероятна сръчност. Методът му се състоеше в следното: да се протегне силно напред, за да забие пръта в калта, а после да издърпа лодката към себе си. Видя ми се просто и веднага реших да възприема неговия стил. Протегнах се напред с моя прът, забих го в дъното и здраво потеглих. Прътът внезапно се измъкна от дупката с отвратителните звуци на стомашна помпа, която работи на пълен ход. Аз седнах. Седнах доста ненадейно. Седнах твърде бързо върху самия мистър Ван Пинг. Което беше изцяло негова грешка, защото не би трябвало да ми се пречка така упорито и непрекъснато. Тогава се отказах. Отказах да играя повече и Джордж заяви, че така било по-добре.

У този човек имаше нещо, което ми харесваше. И все още ми харесва — въпреки всичко, което ни причини. Работеше яката с пръта

и аз разбрах, че въпросът за преминаване на приближаващата плитчина го тревожи. Защото плитчината се приближаваше и то много бързо; защото силният отлив ни носеше между калните брегове, докато скоро след това те се раздалечиха и смайващо откриха пред нас... морето! Поне Джордж каза, че това било морето; и то Северното море, но ние и до днес все още се съмняваме. Първо, цветът на водата беше странен — гъст и жълтеникав, а и нямаше достатъчно вода като за истинско море. Отдалечихме се от брега на около една миля или малко повече, преди да поздравя Джордж за успешното преминаване на плитчината, но...

— А, още не сме я преминали — отвърна Джордж, като потопаи верния си прът. И наистина, той допря дъното на по-малко от два фута. И туй ми било море — Северно море!

Тогава сред това празно, безветрено и мрачно пространство от водна шир нашата лодка, без нито едно платно по нея, започна да се накланя. Наклони се отначало леко, после застрашително, а неподвижната вода внезапно се раздвижи, забърза и се разпени край борда. Продължихме да се накланяме, докато половината палуба бе залята с вода, а край показалото се дъно на яхтата се образуваше разпенена жълта вълна. Джордж хвърли котвата и сякаш приемаше тези странни явления с най-пълно спокойствие; но на нас останалите ни се струваше, че гигантска ръка е стиснала кила и ни тегли ожесточено, настрани срещу течението.

Това забележително, вълнуващо събитие ни смая и ни остави в очакване; но Джордж обясни, че просто сме били заседнали на плитчината и ако не сме се преобърнели, нямало страшно — нещо, което ме порази като най-неподходящия начин за обобщаване на твърде необичайното и явно опасно положение.

Предполагам, че в плитчината трябва да е имало дупка, в която ние милостиво хлътнахме, защото оня гигант внезапно ни пуша и яхтата отново се изправи, задържана от котвата с нос срещу бързия отлив. Джордж, светлата душа, забеляза:

— Ето къде попаднахме.

Правилна забележка, тъй като наистина бяхме попаднали там и останахме на това място в течение на шест злокобни и незабравими часа, изпълнени и шестте — с интересни и вълнуващи събития.

Наблюдавахме как водата намалява и се отдръпва, за да изчезне накрая зад хоризонта, оставяйки ни самотни и заобиколени от същински океан от кал. Облегнахме лакти на релинга и се загледахме в блесналите мили от обкръжаваща ни тиня, докато започна да ни обзема лека тъга, породена от мрачния пейзаж. Тогава в ноздрите ни нахлу дъх и мирис на отдавна умряла риба; а откъм помпите се зачу ръмжене и драскане.

Битката започна с трясъка на преобърнати кофи и ние изтичахме към кърмата тъкмо навреме, за да видим незабравимото сражение между китайското куче и кофата с молюски. Боят се водеше по пода на кокпита и там заварихме благородника от Китай с лекота да се справя в борбата, тъй като краткотрайната атака, с която мекотелите бяха открили сражението, явно ги бе изтощила напълно. Също така справедливо ще е да добавим, че въпреки количественото си превъзходство, мекотелите бяха много затруднени от липсата на сръчност. Те явно не бяха обучени. Всъщност скоро ми стана ясно, че ония от членовете на тази единна група, които не бяха вече умрели или на умирање, боледуваха от някаква крайно изтощителна болест. Мекотелите си бяха лежали кротко в кофата, в мир с целия свят, когато китаецът ги бе нападнал, без да е предизвикван. Героичната дружина с възторжен напън, който извиква възхищението ни, се бе надигнала и се бе нахвърлила връз главата на врага, само за да се стовари, изнемощяла, на бойното поле. Но обърнете внимание на каква висота може да се издигнат дори мекотелите. Те лежаха припаднали, умиращи и умрели, стъпкани, изхапани и сдъвкани от кръвожадния варварин. Ала при това отчаяно и безнадеждно положение вдигнаха ли те бялото знаме, извикаха ли „Предаваме се“? Не, хиляди пъти не! Защото мекотелите остават непобедими дори и в смъртта. Те предадоха по редиците ужасяващата команда „Започнете газова атака!“ И я започнаха.

Напуснахме мястото с голяма бързина в малката лодка, като я буттахме с веслата през калта към наветрената страна. Мистър Ван Пинг оставихме на бойното поле. Той виеше отчайващо, но ние не го искахме с нас. Беше прекалено свързан с починалите си противници, за да си позволим да го обичаме и занаяпред.

— Джордж — попита Дамата, която танцува, — защо мъкнете със себе си тези отвратителни същества? Нима са ви любими домашни животни, нима сте привързан към тях? Само не ми казвайте, че ги ядете!

— Не — отвърна Джордж, — използвам ги за стръв. Хранят се със стриди, нали разбирате, но тях пък ги обичат писиите. Бях ги забравил и сигурно киснат в тази кофа от десетина дни. Безобидни животинчета, ако не ги ядосвате. Но спасявай се, като се разгневят! Сега ще почакаме малко, докато миризмата поотслабне, а после ще се върна да почистя и ще обядваме.

Когато му дойде времето, с надежда започнахме да побутваме лодката обратно през калта. Но всуе — тя бе заседнала в локвата, настанила се беше удобно и отказваше да помръдне. Тогава Джордж необмислено изскочи от нея, за да я бутне и потъна до кръста в тинята; когато го последвах, за да помогна, цялото ми тяло под третото копче на жилетката бе погълнато незабавно.

Мистър Ван Пинг, останал на яхтата с духовете на загиналите мекотели за компания, виеше печално. Погледнах Джордж и мисля, че лицето ми е било побеляло, зная, че ме обливаше и студена пот, защото сърцето ми бе обзето от страх пред ужасяващата смърт. За първи път Джордж бе открил противник, в чието лице не можеше да се изсмее, и имам причини да вярвам, че и по него се лееше ледена пот.

— Ето къде попаднахме — каза той, придържайки се според мен със зле разбрана привързаност към изтърканата фраза; но това доказва, че сърцето му си е на мястото и ми повлия добре, тъй като вече и последното копче на жилетката ми бе изчезнало.

Тогава Дамата, която танцува, се намеси енергично в събитията. Без да каже нито дума, тя ни подаде веслата и докато с тяхна помощ се опитвахме да спрем мудното си погребение, тя измъкна дъските от дъното на лодката, постави тези ненадеждни стъпала пред себе си и премина изящно и сигурно през потръпващата повърхност на подвижните пясъци. Възторженото посрещане на мистър Ван Пинг не можеше и да се сравни с огромното ни задоволство от края на въжето, което скоро след това плисна кал в лицата ни. Сграбчихме го и задърпахме усилено само за да разберем, че сме затънали така, като да бяхме посадени и че е невъзможно сами да се измъкнем.

Но Джордж както винаги и този път се оказа на висота.

— Завържете вашия край за рудана и теглете с него — извика той. — А вие ми подайте веслото си и завържете въжето под мишниците. На ваше място бих вързал здрав моряшки възел, защото иначе може да съжбялявате.

След като тези неща бяха изпълнени, Дамата започна да тегли, въжето се изпъна и аз полузадушен и риташ, най-после се измъкнах от упоритата кал. Докато стигна до яхтата, от Джордж не беше останало много над повърхността, а и онова, което бе останало, бързо потъваше край кърмата. Но ние го спасихме навреме и понеже беше слаб, той се измъкна доста лесно. Издърпахме го до яхтата и при тези обстоятелства думите му, когато отново стъпи на палубата, прозвучаха направо възхитително.

— Да се измием и изчеткаме. А след това май че ще трябва да похапнем — заяви той.

Измиването и изчеткването не бяха никак успешни, но храната, която бе сервирана, се оказа изумителна. Приведени в малката каюта, ние със страхопочитание наблюдавахме Джордж да извършва чудеса върху два примуса. Отнякъде, вероятно от трюма, той извади пържоли, които скоро след това зацвъртяха в зехтин и той ги намаза със странни и ароматни подправки. От някакви тъмни и тайнствени дупки измъкна лук и картофи, които сръчно запържи под месото. Сварено в черна, очукана тенджерка кафе не звучи многообещаващо, но когато Джордж се грижи за сваряването, някак си се получава свежа и ароматна напитка. След това едно по едно научих как може да се изпекат филии на бензинова лампа и то до съвършенство; как се подгрива бира в тиган; и божествените резултати, които специалистът може да постигне с най-обикновена консерва от свинско с боб. Открих също как всички тези операции, а и някои други покрай тях могат да се синхронизират така, че навреме да се постигне най-желаният резултат — съвършеният обед.

— Прекрасно — възкликна Дамата, която танцува, като се взираше в празните чинии. — Не вярвах, че ще излезе нещо. Джордж, вие сте същинско чудо и чувствавам, че започвам да ви обичам.

А аз, заситен, се облегнах на възглавницата и се съгласих с нея.

— Тъй като на няколко мили няма морска вода — заяви Джордж, — не можем да се измием, затова ще поседим, ще попушим и ще почакаме, докато корабът заплува.

Следващите два часа седяхме в малката, но добре обзаведена дупка, която Джордж наричаше каюта, нахранени, на топло, удобно разположени, и Джордж ни осведомяваше за специфичните трудности и необикновените опасности, които дебнат всички моряци, впуснали се по замърсените и измъчвани от приливи и отливи води в устието на Темза. По времето за чай вятърът се засили и започна да свири в такелажата на кораба с ниските, печални тонове, за които сам знаех, че са предвестник на буря от югозапад. По мрачното и запушено небе още тогава започваха да се търкалят бързи облаци, а една линия от надигаща се белота над равнината от кал бележеше завръщащите се води.

— Образуват ли се големи вълни на тия места при силен югозападен вятър, Джордж?

— О, достатъчно големи, за да ни разбият, ако дъното е твърдо — отвържа Джордж. — Ала както знаете, то не е. Това не ме безпокои и, разбира се, на мене ми е все едно накъде ще ме отведе; за вас обаче вятърът няма да е попътен, а пък ако е силен, старата лодка няма да върви срещу него.

— Много мило — рекох. — Какво ще правим в такъв случай.

— Ще останем на котва, мисля, докато дойде достатъчно вода, за да преплуваме плитчината, а после ще се отправим към Херидж.

— Херидж ли? — възкликна Дамата.

— Опасявам се, че да — отвърна Джордж. — Но не е далеч. Надолу покрай брега и първия завой вляво. Нямам карта, но ще се оправя до там. Страх ме е само, че няма да се приберете цялата нощ.

— Тая няма да я бъде, Джордж — заявих аз. — Трябва да отведем това дете у дома му, в неговото малко легло, още тази вечер. Вие сте находчив човек. Как ще го направим?

— В такъв случай ни остава Клактън. Ще поема риска и ще се опитам да ви сваля там на пристана, а вие все ще намерите някоя кола да ви отвара у дома.

— Добре, Джордж! — казах аз. — Нека бъде Клактън.

След като определихме така нашата цел, оставаше само въпросът, дали съдбата ще ни позволи да я достигнем; а по това изпитвах големи съмнения. Вярно — вятърът беше попътен, но изглежда прекалено силен и вече повдигаше вълни, които обещаваха да ни разчупят на парчета, преди да се издигнем над калта. Несъмнено,

дъното беше меко и всеки здрав и сигурен кораб не би пострадал кой знае колко от ударите в него. Но нашето корабче не беше нито сигурно, нито здраво и по него личаха белезите на твърде почтена старост...

Зачакахме.

Разгневената ивица на разбиващите се вълни, се придвижваше непрекъснато през неприветливата равнина и сякаш ни приближаваше с някаква заплаха. Забързаната вода най-после ни застигна и вълните заплискаха край нас; скоро всяка вълна, която преминаваше, започна да ни вдига и да ни пуца да се стоварим отново на дъното, което, по всичко личеше, се беше превърнало в камък. С надигането на водата вълните станаха по-високи и аз очаквах нараненият ни корпус да се разцепи и разпадне на парчета под тези груби удари.

— Ако не се натъкне на твърда ивица или ако основата на мачтата не пробие дъното, ще издържи — заяви със задоволство Джордж.

Тъй като корабчето храбро продължаваше да издържа на ударите, аз изказах предположението, че е построено специално за подобни обстоятелства. Но Джордж весело ме увери, че случаят съвсем не бил такъв.

— О, не — каза той. — Преди да я купя и да я покрия с палуба, беше плажна лодка в Клактън. Нали разбирате. Разхождаше летовници, по шилинг на човек. Всъщност, беше истинска дърта повръщачка на шилинги.

— Аха, разбирам — рекох аз. — Изглежда отново се връща към старите си навици. Ако не се лъжа, мистър Ван Пинг вече ви дължи три шилинга; а чувствавам, че ако това друсане продължи още малко и аз ще ви задлъжня.

— Навеждайте се повече над парапета и тогава няма да настояваме за шилинга — отвърна Джордж, като поглеждаше Дамата, която танцува — очевидно изплашена, но също така очевидно решена да не го показва. — Смятам, че ако вдигнем сега платното, ще можем да минем над плитчината. Поне ще се опитаме, защото успеем ли да заплуваме, ще стане по-спокойно.

С тези думи той се зае да подготвя за морето своята черупка в истински моряшки стил и по ред, в ролите на капитан, помощник и

моряк си даваше заповеди и сам си ги изпълняваше.

— Завърти рудана — изрева той. — И прати един моряк при щурвала. Котвата е вдигната, сър. Сетне застани до фаловете на стакселите. Остави котвата да виси на подкрановата преда и вдигай платното. Дръж щурвала... по дяволите, изтървах дерик фаловете.

Тези жизнерадостни звуци, които долитаха из мрака до нас на кърмата, накараха нашата Дама отново да се засмее, което всъщност през цялото време бе било похвалното намерение на Джордж. Като забелязах това и понеже знаех, че действията често разпръскват страховете, аз предадох румпела на Дамата заедно с необходимите указания и после пропъльзах напред, за да заваря Джордж оплетен сред купчина въжета.

Предполагам, че през живота си съм вдигал стотици гротове, а и Джордж вероятно също е вдигал точно това платно стотици пъти. Но сега платното на Джордж едва не ни победи. То отказваше да се вдигне, докато ние двамата опитни моряци успяхме единствено да падаме. Предната палуба на носа беше покрита с влажна, хлъзгава кал, наклонена беше под остър ъгъл и всеки две секунди цялата лодка се разтърсваше от силен удар, което правеше невъзможно усилието да се задържиш на крака. Защо да разправам повече? Цяло чудо е, че въобще успяхме да вдигнем платното. Но го вдигнахме и докато се занимавахме с него, забравили всичко друго на света освен проклетото платно, яхтата трябва някак с удари и приплъзвания да се е промъкнала над плитчината; защото, когато накрая изправихме болните си гърбове и се огледахме, видяхме, че тя отново плува.

Тогава дочухме виковете, които идваха откъм кърмата.

— Ей, накъде да бутам пръчката? Накъде? Накъде?

Беше Дамата, изпаднала в беда с румпела, а от нотката на агония в гласа ѝ бедата изглежда не беше от скоро.

— Внимавайте! Ще се обърне платното. Завърти към вятъра — подвикнахме ние с надеждата да ѝ помогнем.

— Накъде? Накъде? — отзова се тя изтерзано и в същото време се разнесе и ни разтреса най-цялостното и енергично обръщане на платното.

— Смени я на румпела — заповяда Джордж, — и дръж кораба по вятъра, докато запаля светлина в компасната будка, че да видя накъде плуваме.

Управлявах яхтата, струва ми се, с часове, докато тя летеше сляпо през тайнствената, дива и по-тъмна от ада нощ.

— Отваряйте си очите — извика Джордж, като продължаваше да се бори с кибрита в каютата. — Не искаме да пробием дупка в някоя от плитчините наоколо, а те са десетки.

При тази обезпокояваща новина усетих как Дамата, която танцува, се стресна.

— Там има нещо — извика тя. — Погледнете право пред нас. Ниска тъмна ивица. Какво ли може да бъде?

— Бързо обърнете платното! — нареди Джордж, като се появи съвсем внезапно. — Имаме щастие, че нашата Дама вижда в тъмното, защото това е плажът. Нямам карта, пък и няма газ в лампата; затова ще плуваме на видимо разстояние покрай брега и след време ще стигнем до пристана в Крактън. Мисля, че там е достатъчно дълбоко.

Безгрижният и нехаен метод, възприет от Джордж за плуване из тези трудни места, пълни с течения и толкова плитчини, ми направи огромно впечатление. Беше може би повърхностен, но изненадващо подходящ, защото скоро след това една странна, огромна сянка се надигна от мрака над нас и Джордж каза:

— Павилионът на пристана. Обърни към вятъра или ще се ударим.

Бяхме пристигнали!

След като хвърлихме котва на недостатъчния завет от пристана, издърпахме лодката и я огледахме. Тя беше малка, много малка и пълна с вода; но Джордж изрази мнението, че ще ни откара и тримата, „ако изхвърляте енергично водата с кофа“. И така ние се качихме с нежелание, особено благородникът от Пекин, който въпреки че все още силно напомняше за молюските, трябваше да бъде пренесен на ръце. Не зная как стигнахме до кея; бях прекалено зает да изхвърлям водата и заслугата за това последно чудо е изцяло на Джордж. Като се удряхме и тримата в олигавените колове, ние с опипване търсихме площадка за слизане, каквато дори нашата Дама, която виждаше в тъмното, не можеше да различи сред непрогледния мрак. Накрая мистър Ван Пинг ни показа правилния път, като внезапно се хвърли сред нощта и го чухме след това да се изтръсква тържествуващо на някаква невидима площадка над нас.

— Ето че стигнахме — заяви Джордж. — Отново живи и здрави на брега. Съжалявам, че искате да си вървите, но се надявам, че скоро ще дойдете за нова малка разходка по морето. А сега аз ще се върна и ще отплувам към Херидж. Довиждане и на тримата. Много съм щастлив, че се запознахме.

След това Джордж изчезна в нощта. Тогава го видяхме за последен път, а и вече не чухме повече за него. Но в едно съм сигурен — и то е, че е стигнал в Херидж. Струва ми се, че ако Джордж реши, би могъл да стигне и до Мелбърн, да кажем с кану. И отгоре на това ще изпита удоволствие от малката си разходка по море.

Февруари, ако се съди по запуснатия и празен пристан, не е сезонен месец за Клактън; по-късно, докато прекосяхме града да търсим подходящо превозно средство, бяхме много доволни от този факт, защото се оказа, че дори местните жители, свикнали с всякакви чудачества в облеклата на туристите, идващи в края на седмицата, можеха да ни съзерцават само с чувство на изумление, придружено от словоохотлив присмех, което беше наистина крайно смущаващо. Дори старият и поради това, предполага се, опитен шофьор на една разнебитена кола, пострадала и тя от годините като него, едва можа да бъде убеден да ни приеме като възможни клиенти, та се наложи да му обясняваме много подробно, че предстоящото пътуване ще бъде твърде доходно за него, преди да ни позволи да се качим в разтраканата му таратайка.

— Уикили Уик казвате. Да, сред тресавищата. Зная го. Ще рискувам... за две лири. Но ще повредите седалките ми. Ето, седнете върху този чувал. И дръжте кучето в скута си през целия път, защото смърди ужасно. На риба, нали?

И така накрая се понесохме през нощта към Уикили Уик, като разбуждахме по пътя с ужасния си шум заспалите хора в предградията на Клактън, косовете, задрямали из храстите край пътя, и скръбните калугерици, които се криеха из тресавищата.

— Студено ми е, мокра съм и много, много мръсна. Изранена съм навсякъде и съм изтощена. Но някак си — заяви Дамата, която танцува — се чувствавам щастлива. Мисля, че днешния ден го прекарахме добре, какво ще кажете?

— Прекрасно — отвърнах аз. — Не смятах, че може да се случи подобно нещо... в Есекс. Поразходил съм се из света и съм прекарал

някои добри дни; но този ден имаше някакъв странен, старомоден чаровен аромат, какъвто не съм изпитвал досега. При това не мисля за мекотелите.

Мистър Ван Пинг изглежда се съгласи с нас, защото точно тогава се изправи и размаха мъхнатата си опашка.

— Надявам се само, че не са се разтревожили до смърт за нас — казах аз. — Минава един часа и ще се чудят какво се е случило. Предполагам, че са изпратили да ни търсят из тресавищата и са уведомили полицията.

Когато най-после наближихме фермата, Дамата забеляза:

— Не ми изглеждат много развълнувани. Цялата къща е тъмна! Уверена съм, че коравосърдечните зверове най-спокойно са си легнали.

Така беше и само нашият домакин стана да ни посрещне. Събуден без съмнение от шумното стържене на скоростите ни, той се провикна от прозореца на спалнята си:

— Кажете, взехте ли с вас Ван Пинг? Аха! Добре. Ето го. Страхувах се да не се е загубил. Страничната врата е отворена, деца, и в хола ще намерите студена патица, шунка и други неща. Но аз замръзвам. Лека нощ и небето да ви благослови.

Когато най-после си легнах, известно време полежах, мислейки за различни неща. „Това е най-чудната страна в целия свят — мислех си аз, — с най-чаровните старомодни хора. Да. През всички тия изминали години съм си губил времето; но ето че накрая отново съм в родината и смятам да остана тук.“

И когато заспих, съвсем кротко си прошепнах: „Милата родина.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.